

EI SATAKIELTÄ TARUILLA RUOKITA

Kiinnitämme lukijoiden huomiota uusiskralaisten äskettäin julkaisemaan *Työmiehen* kirjaseen: „Työläiset ja intelligentit järjestöissämme”, joka on varustettu Axelrodin esipuheella. Joudumme nähtävästi usean kerran palaamaan tuohon erittäin opettavaiseen teokseen, joka osoittaa mainiosti, minkälaisia hedelmiä on kantanut ja kantaa „vähemmistön” eli uusiskralaisten demagoginen saarna ja miten nuo viimeksi mainitut yrittävät nyt itse päästä eroon kaikesta siitä roskasta, mitä ovat tulleet puhuneeksi. Panemme merkille toistaiseksi vain kirjasen ja esipuheen olemuksen.

„Työmies” on onnettomuudekseen uskonut uusiskralaisten saarnaan. Sen vuoksi hän aivan syytämällä syytää rabotshejedelolaisia korulauseita Akimovin hengessä. „Meidän intelligenttijohtajamme... eivät asettaneet tehtäväkseen... työläisten tietoisuuden ja omatoimisuuden kehittämistä...”. Omatoimisuuspyrkimyksiä „vainottiin järjestelmällisesti”. „Ei yhdessäkään järjestötyypissä ole ollut eikä ole sijaa työläisten omatoimisuuden kehittämislle...”. „Taloudellinen taistelu oli jätetty kokonaan taka-alalle”, „työläisiä ei päästetty” edes propaganda- ja agitaatiokokouksiin (sepä vasta!). Mielenosoitukset „ovat aikansa eläneitä” — kaikki nämä kauheet (joista aikoja sitten vanha „Rabotsheje Delo” huusi vanhaa „Iskraa” vastaan) ovat tietenkin „byrokraattisten sentralistien”, s.o. sen toisen edustajakokouksemme enemmistön, aiheuttamia, joka kävi taistelua rabotshejedelolaisuutta vastaan. Onneton „Työmies”, jota loukkaantunut vähemmistö on yllyttänyt puolueen edustajakokousta vastaan, haukkuu pataluhaksi tämän edustaja-

kokouksen sen vuoksi, että se pidettiin „ilman meitä” (ilman työläisiä), „ilman meidän osanottoamme”, siellä ei ollut „juuri ainoatakaan työläistä”,— ja tässä yhteydessä luonnollisesti sivuutetaan vaatimattomasti se tosiasia, että kaikki puoluekokouksen edustajina olleet todelliset työläiset, Stepanov, Gorski ja Braun, olivat päättäväisiä enemmistön kannattajia ja intelligenttimäisen selkärangattomuuden vastustajia. Mutta ei se ole tärkeätä. Tärkeätä on se, miten äärettömään turmeltumiseen johtaa uusiskralaisten propaganda, jotka vaaleissa kärsimänsä tappion jälkeen „ruoskivat” edustajakokousta, ruoskivat niiden silmissä, jotka eivät osallistuneet edustajakokoukseen, yllyttäen sylkääsemään kaikille sosialidemokraattisille edustajakokouksille,— ruoskivat samaan aikaan, kun ovat jo jalomielisesti tunkeutuneet keskusteluihin, jotka toimivat yksinomaan edustajakokouksen nimessä. Eiköhän Rjazanovin asenne liene rehellisempi (ks. hänen kirjastaan: „Luhistuneet illuusiot”), Rjazanovin, joka avoimesti julisti edustajakokouksen *kokoonhaalituksi* ja jolla ei ainakaan ole mitään „kokoonhaalitun” antamia titteleitä ja virka-arvoja?

Työmiehen psykologialle, vaikka hänet onkin yllytetty „enemmistöä” vastaan, on kuitenkin erittäin luonteenomaista, ettei hän tyydy fraaseihin autonomiasta, työläisten omatoimisuudesta y.m. Hän kertoo noita sanoja aivan samoin kuin jokainen uusiskralainen tai rabotshejedelolainen, mutta selvällä proletaarisella vaistollaan hän vaatii *tekoja sanojen vahvistukseksi*, häntä ei tyydytä se, kun häntä ruokitaan taruilla. Kauniit sanat, sanoo hän, jäävät sanoiksi, jos johtajien „*kokoonpano jää muuttumattomaksi*” (kursivointi „Työmiehen”). Täytyy vaatia työläisten *ottamista* kaikkiin huomattavimpiin puolue-eliimiin, täytyy pyrkiä saamaan heille *yhtäläiset oikeudet* intelligenttien kanssa. Todellisen proletaarin ja todellisen demokraatin syvällä epäluottamuksella kaikenlaista sanahelinää kohtaan „Työmies” lausuu: *mikä on takeena siitä, ettei komiteoissa tule istumaan vain yksinomaan intelligenttejä?* Se osuu uusiskralaistemme arimpaan kohtaan. Tämä mainio kysymys osoittaa, että rabotshejedelolainen usutus ei ole vielä tärvellyt proletaarin selvää ajatusta. Hän sanoo suoraan, että komitea, jossa hän toimi, „jäi periaatteessa vähemmistökomiteaksi vain paperilla (kuulkaapa!); — käytännöntyössään se ei mitenkään eronnut

enemmistökomiteoista. Meillä, työläisillä, ei ollut pääsyä mihinkään (komiteasta puhumattakaan) vastuunalaiseen ja siis johtavaan elimeen”.

Ei kukaan muu olisi pystynyt noin hyvin paljastamaan menshevikkejä kuin tämä työläismenshevikki. Hän on tullut ymmärtämään, että *ilman takeita* sanahelinä proletariaatin autonomiasta ja omatoimisuudesta jää tympeäksi fraasailuksi. Mutta minkälaiset *takeet* ovat mahdollisia sosialidemokraattisissa järjestöissä, oletteko te, toveri „Työmies”, ajatellut sitä? Mitä takeita voi olla sitä vastaan, etteivät vallankumoukselliset, kokoonnuttuaan yhdessä puolueen edustajakokoukseen, ala sitten, loukkaantuneina siitä, ettei edustajakokous ole valinnut heitä mihinkään, huutaa, että edustajakokous oli taantumuksellinen yritys vahvistaa iskralaiset katsomukset (Trotski *uuden „Iskran” toimittamassa* kirjassaan), että edustajakokouksen päätökset eivät ole pyhiä, että edustajakokouksessa ei ollut työläisiä joukkojen keskuudesta? Mitä takeita voi olla sitä vastaan, että yleistä puoluejärjestön muotoja ja normeja koskevaa päätöstä, jota nimitetään puolueen järjestösääntöiksi ja joka ei voi olla olemassa missään muussa kuin tällaisten sääntöjen muodossa,— että selkärangattomat ihmiset eivät sitten riko tätä päätöstä niissä kohdissa, jotka ovat heille epämieluisia, ja sillä verukkeella, että sellaiset asiat kuin säännöt ovat byrokratismia ja formalismia? Mitä takeita voi olla sitä vastaan, etteivät ihmiset, jotka ovat rikkoneet yhdessä hyväksytyjä järjestösääntöjä, ala sitten järkeillä, että organisaatio on prosessi, organisaatio on tendenssi, organisaatio on muoto, joka käy yhtä jalkaa sisällön kanssa, ja että sen vuoksi on typerää ja utopistista vaatia järjestösääntöjen noudattamista? „Työmies”, kirjasekirjoittaja, ei ole miettinyt ainoatakaan näistä kysymyksistä. Mutta hän on päässyt niin kovin lähelle niitä ja suoraan asettanut ne niin vilpittömästi ja rohkeasti korupuhujien ja politikoitsijain eteen, että me koko sydämeistämme suosittelemme hänen kirjastaan. Tämä kirjanen on erinomainen näyte siitä, miten „kauniin sanan” ritareita paljastavat heidän omat kannattajansa.

Vieraisiin sanoihin pohjautuen „Työmies” kapinoi Leninin „järjestösuunnitelmaa” vastaan osoittamatta, kuten tapa vaatii, *ainoatakaan* selvää ja konkreettista kohtaa, jossa hän on tyytymätön suunnitelmaan, vetoamalla Paniniin ja

Tsherevaniniin²¹ (jotka eivät ole antaneet mitään muuta kuin kiivaita sanoja) ja yrittämättä edes vilkaistakaan Leninin paljonpuhuttua kirjettä pietarilaiselle toverille. Mutta jos „Työmies” ei olisi uskonut usuttajiensa sanoihin ja olisi vilkaissut tätä kirjettä, niin suureksi ihmeekseen hän olisi lukenut siitä:

„On erikoisesti yritettävä, että mahdollisimman monista työläisistä tulisi täysin tietoisia vallankumouksellisia ja ammattivallankumouksellisia ja että heitä joutuisi komiteaan. Komiteaan on pyrittävä saamaan työläisvallankumouksellisia, joilla on eniten yhteyksiä ja hyvämaineinen „nimi” työläisjoukkojen keskuudessa. Siksi komiteassa täytyy olla mahdollisuuksien mukaan kaikkien työväenliikkeen tärkeimpien johtomiesten itse työläisistä” (Kirje, ss. 7—8)*.

Lukekaa ja lukekaa moneen kertaan nämä rivit, toveri „Työmies”, ja te huomaatte, kuinka teitä ovat petkuttaneet rabotshejedelolaiset ja uusiskralaiset, jotka parhaavat vanhaa „Iskraa” ja sen kannattajia, toisen edustajakokouksen „enemmistöä”. Lukekaa ja miettikää näitä rivejä ja yrittäkää ottaa vastaan tällainen haasteeni: löytäkää minulle meidän sosialidemokraattisesta kirjallisuudesta jokin toinen kohta, jossa asetettaisiin yhtä selvästi ja suoraan ja päättäväisesti teidän esittämänne kysymys „työläisistä ja intelligenteistä järjestöissämme” ja jossa samalla osoitettaisiin, että on välttämätöntä ottaa komiteaan mahdollisimman paljon työläisiä, ottaa komiteaan, mikäli mahdollista, kaikki työläisten keskuudesta lähtöisin olevat työväenliikkeen johtomiehet. Minä väitän, että toista tällaista kohtaa te ette voi esittää. Minä väitän, että jokainen, ken on vaivautunut tutkimaan puoluekiistojamme asiapapereiden perusteella, „Rabotsheje Delon” perusteella, „Iskran” ja kirjasten mukaan eikä panettelijain lorujen mukaan, huomaa uusiskralaisten saarnan valheellisuuden ja demagogisen luonteen.

Te luultavasti sanotte siihen: Lenin on voinut noin kirjoittaakin, mutta ei hänen ohjeitaan ole aina noudatettu. Luonnollisesti se on mahdollista. Ei yksikään puolueen kynäilijä voi mennä takuuseen siitä, että kaikki, jotka nimittävät itseään hänen kannattajikseen, noudattavat

* Ks. Teokset, 6. osa, s. 221. Toim.

teoissa aina hänen ohjeitaan. Mutta ensinnäkin, eikö sitten sellainen sosialidemokraatti, joka nimittää itseään „kirjeen” kannattajaksi ja samaan aikaan on noudattamatta sen ohjeita, tule paljastetuksi itse tällä kirjeellä? Onko kirje sitten julkaistu yksinomaan intelligenttejä varten eikä myös työläisiä varten? Onko kirjailijalla sitten muita katsantokantojensa levittämiskeinoja kuin painetussa sanassa annettu lausunto? Ja toiseksi, elleivät menshevikit sen enempiä kuin bolshevikitkaan ole noudattaneet näitä ohjeita, vaikkapa „Työmiehenkin” väittämän mukaan, niin eikö jo tämän perusteella ole selvää, että menshevikeillä ei ole ollut mitään oikeutta *heksiä* senkaltaista „erimielisyyttä” bolshevikkien kanssa? että se on ollut demagogiaa, kun he ovat usuttaneet työläisiä bolshevikkeja vastaan sen vuoksi, että viimeksi mainitut ovat muka ignoroineet työläisten omatoimisuutta?

Missä sitten on *reaalinen* ero menshevikkien ja bolshevikkien välillä *tässä kohdassa*? Eiköhän vain siinä, että bolshevikit ovat antaneet paljoa aikaisemmin ja paljoa suoremmin selvät ja tarkat ohjeet työläisten ottamisesta komiteaan? Eiköhän vain siinä, että bolshevikit ovat hyljeksinneet ja hyljeksinneet „kauniita sanoja” työläisten autonomiasta ja omatoimisuudesta, kun nämä sanat (kuten menshevikeillä) jäivät pelkiksi sanoiksi?

Katsokaahan, miten kunnioitettu, ansioitunut ja vanhin Axelrod yrittää nyt esipuheessaan selviytyä pälkähästä, kun työmiehen proletaarinen suorasukaisuus ja rohkeus on pannut hänet lujille, työmiehen, joka on lukenut kyllikseen rabotshejedelolaista viisautta Axelrodin „erinomaisista” alakertakirjoituksista, Martovin unhoittumattomista artikkeleista, Trotskin mainiosta („enemmistön” etujen kannalta katsottuna) kirjasesta.

„Työmies” yrittää todistaa vääräksi Rjadovoin²² väittämän, että ekonomismin ajoista lähtien meidän puoluejärjestömme on tullut jäsenkokoontalon suhteellisesti proletaarisemmaksi. „Työmies” on ilmeisesti väärässä. Sen tietää jokainen, ken on seurannut läheltä asioita puolueessamme jotakuinkin huomattavamman ajanjakson kuluessa. Mutta kaikkein huvittavinta on nähdä, miten meidän Axelrod soutaa ja huopaa. Kukapa ei muistaisi hänen erinomaisia, sosialidemokratian vihollisten — liberaali-osvobozhdenijelaisten — niin taitavasti hyväkseen käyttämiä

väitteitä, että sosialidemokratia on intelligenttijärjestö? Kukapa ei muistaisi, miten puolueen loukkaamat uusiskralaiset toistelivat ja märehivät tuota puoluevastaista panettelua? Ja nyt, säikähdettyään niitä suoria ja rehellisiä johtopäätöksiä, jotka tuosta panettelusta on tehnyt „Työmies”, tuo sama Axelrod yrittää selviytyä pälkähästä:

„Sosialidemokratian syntymisen ja alkukehityksen kaudella”, kirjoittaa hän esipuheessa, „Venäjän vallankumouksellinen puolue oli puhtaasti intelligenttipuolue... Nyt tietoiset vallankumoukselliset työläiset muodostavat sosialidemokraattisen puolueen perusjoukot (kuulkaa!)” (s. 15).

„Työmies” parka! Minkä rangaistuksen hän onkaan saanut siitä, että on uskonut Axelrodin „kauniisiin sanoihin”? Ja ne tulevat aina saamaan rangaistuksensa, jotka uskovat sellaisiin kynäilijöihin, jotka puolentoista vuoden kuluessa puhuvat milloin yhtä, milloin toista, aina „kooptaation” tarpeista riippuen.

Katsokaapa, miten Axelrod yrittää kiertää hänelle suoraan esitettyä kysymystä „takeista”. Se on suurenmoista, se on uusiskralaisen kirjallisuuden helmi. „Työmies” puhuu työläisten ja intelligenttien suhteista *järjestöissä*, „Työmies” on tuhat kertaa oikeassa sanoessaan, että ilman takeita, ilman yhtäläisiä oikeuksia, s.o. ilman valinnallisuusperiaatetta, kauniit sanat ei-byrokraattisesta sentralismista jäävät pelkiksi korupuheiksi. Ja miten vastaa Axelrod? „Viehättyminen ajatukseen työläisten oikeusaseman muuttamisesta järjestöissämme on yksipuolista”, kirjoittaja siirtää paheen poistamista koskevan kysymyksen suotta „muodollisten järjestösuhteiden alalle”, hän suotta unohtaa, että „oikeuksien tasaamista koskeva osittaistettava” ratkeaa vain siinä „käytäntömme edelleenkehittymisen prosessissa, joka tapahtuu sosialidemokraattiseen suuntaan”. „Kysymys, joka erikoisesti kiinnostaa kirjaseen kirjoittajaa, voi tulla radikaalisesti ratkaistuksi vain puolueemme tietoisien kollektiivisen työn prosessissa”.

Eikö tämä tosiaankin ole helmi? Juuri Axelrodhan se itse herätti ja ensimmäisenä asetti nimenomaan järjestökysymyksen ja ainoastaan järjestökysymyksen Liigan edustajakokouksessa ja uudessa „Iskrassa” (№ 55), mutta kun „Työmies” kirjoittaa erikoisen kirjaseen järjestöstä, niin hänelle sanotaan ylväästi: tärkeätä ei ole muodollisuus, vaan työprosessi!

Uudelle „Iskralle” ja Axelrodille eivät ole tärkeitä järjestöperiaatteet, vaan löpöttelyprosessi periaatteettoman asenteen puolustelemiseksi. Ja koko tuossa surullisenkuuluisassa prosessi-organisaation teoriassa (ks. erikoisesti Rosa Luxemburgin artikkeleita), teoriassa, joka häpäisee ja prostituoi marxilaisuutta, ei ole mitään muuta sisältöä kuin periaatteellomuuden puoltaminen.

Toistamme: uusiskralaisten järjestöasenteen koko valheellisuuteen tutustumista varten ei voida kyllin suositella „Työmiehen” erinomaista kirjasta. Erikoisen hartaasti suosittelemme tätä kirjasta työläisille, joita menshevikit usuttavat bolshevikkeja vastaan valinnallisuusperiaatteen saarnaamisella*. Työläiset paljastavat fraasailijoita ja valehtelijoita erinomaisesti. He asettavat kysymyksen mainiosti: joko valinnallisuusperiaate tahi vain ohje työläisten ottamisesta komiteoihin. Jos valinnallisuusperiaate, niin antakaa muodolliset takeet, säännöillä säädetyt takeet, säännöillä säädetty tasa-arvoisuus. Työläiset näkevät, miten uusiskralaiset karttavat tätä kysymystä kuin pirut aamuhartautta. Jos ohjeet työläisten ottamisesta ovat toivottuja, jos oikeassa on vanha „Iskra”, joka piti demokratismia, s.o. valinnallisuusperiaatteen yleistä soveltamista Venäjän konspiratiivisissa järjestöissä, yhteensoveltumattomana itsevaltius- ja poliisijärjestelmän kanssa, niin silloin te ette löydä *mistään muualta* niin suoria ja opettavaisia ohjeita työläisten ottamisesta komiteoihin kuin enemmistöltä.

„Vperjod” № 2.
tammikuun 14 (1) pñä 1905

Julkaistaan „Vperjod” lehden
tekstiin mukaan

* Ks. N. Lenin. „Ilmoitus ja asiakirjoja keskustelinten erkaantumisesta puolueesta”. (Ks. Teokset, 7. osa, ss. 519—529. Toim.) Tässä kirjasessa esitetystä menshevikien johtajan kirjeessä sanotaan: „Työläiset vaativat valinnallista systeemiä, se on selvä merkki kallionlujien agoniasta”. Minä kuulun kallionlujien, mutta olen erittäin tyytyväinen tuollaiseen agoniaan. Työläisten esittämät valinnallisuusperiaatteen-vaatimukset osoittavat selvästi, että uusiskralaisten ei ole onnistunut ruokkia työläisiä taruilla, eikä mikään Axelrodin kieroilu pelasta häntä nyt täydelliseltä paljastamiselta.